

T.J. Lex

NE
BEZ
PEČ
NÁ

NE
VE
RA

MARENČIN PT

Nebezpečná nevera

T. J. Lex

**nebezpečná
nevera**

MARENČIN PT

© T. J. Lex, 2021
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2021
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2021
Layout © Marta Blehová, 2021
903. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0874-7 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0875-4 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0876-1 (ePub)

„Velnovská, okamžite sa dostavte do kancelárie.“

Položím bez toho, aby som počkal na odpoveď. Ja nepotrebujem odpovede, iba to, aby konali všetci tak, ako kážem. Musia. Musia. Musia. Musia. Ani moja žena nesmie robiť nič, čo vybočuje z mojich plánov. V hlave sa mi rozprestiera Krajina penisov. Nadvláda mužov je nevyhnutná.

„Prepáčte, pán Kollár, bol tu pán Vrbovský. Pýtal sa ma na Gigerove obrazy.“

„Zohnite sa.“

„Prosím?“

„Nerozumeli ste?“ poviem jej to po čínsky. Hľadá na mňa ako hlupaňa.

„Oprite sa lakťami o stôl!“ rozkážem jej. Dnes má rozpustené vlasy, sú takmer také dlhé ako Kristianine. Vyhrniem jej sukňu, jediným prudkým pohybom strhnem nohavičky. Rozopínam si nohavice a vyťahujem svoj úd. Nechcem jej ho vraziť do análneho otvoru. *Ešteže som tá prepustil*, hovorím jej v duchu. Zo zásuvky vyberiem hrebeň s dlhým koncom. Nasliním ho a pomaly jej ho vkladám na miesto určenia. Koniec je tenký, ani ho necíti. Otočím ho a snažím sa pchať do nej tú časť, ktorou Kristiane začesávam vlasy.

„Au,“ zaplače.

„Ticho!“ Trhnem zásuvkou a vyťahujem lubrikačný gél a Kristianinu obľúbenú kefu s hrubým koncom.

„Pán Kollár, nechala som odomknuté. Prosím vás...“

„Velnovská, budete hovoriť, iba keď vás vyzvem. Čušte a plňte si pracovné povinnosti.“ Pohľadom zastanem na obrovskej šmuhe na matných sklenených dverách. Rozladí ma to, no nebráni mi to v tom, aby som dohnal zameškanú stredú. Na koniec kefy vytlačám

poriadnu dávku gélu a strkám jej ho do análu. Na dlani ma tlačia hroty kefy. Sú v nej zamotané Kristianine vlasy a to ma vzrušuje. Stačí šesť pohybov rukou a ja sa na ne urobím. Zasiahnem aj chrbát recepcnej. Koniec kefy utieram vlhkými utierkami. No semeno nechávam na hrotoch, v ktorom sú zamotané vlasy mojej manželky, a tak odkladám kefu do zásuvky, sadnem si za stôl. Velnovská civie ako bezprizorná. Akoby v živote nekefovala.

„Nejaký problém?“ spýtam sa.

Pokrúti hlavou. „Teda, áno. Ja... nerozumiem tomu.“

„Splnili ste si pracovné povinnosti. To je všetko. Nebojte sa, dostanete odmenu adekvátnu vašej snahe. A pokiaľ budete k dispozícii vždy, keď budem potrebovať dohnať stredú, považujem nad tou výpoveďou,“ poviem chladne. Nechápe, ale niet sa čomu čudovať. Je prízemná. Nie ako moja Kristiana. To je rodená dáma. Vie, ako uspokojiť muža bez zbytočných rečí.

Keď odíde, tresknem dlaňou o stôl. Som pokojný, pokojný, pokojný, pokojný. Kristiana dobre vie, kde je jej miesto, teraz iba truceje. Chce sa mi pomstiť za tú upratovačku, ale nechápe, že to bolo pre jej potešenie. Trest, presne tak to pochopila ona. To znamená, že nemá čisté svedomie. Moja žena mi klame. Klame. Klame. Zovriem pero a začnem si ním pichať do stehna, kým sa bledé nohavice nezafarbia do rubínova. Zvliekam si ich, usadím sa a sledujem, ako mi steká krv po stehne. Je to dokonalá agónia. Tá bolesť je oslobodzujúca. Kristiana sa mi znova vkráda do mysle a ten slobodný pocit je zrazu preč, pretože viem, že nad ňou strácam moc. Zošalíem z toho. Nedokážem nečinne sedieť. Zabijem ju, ak sa ku mne nevráti.

KRISTIANA

Maca nahlas zahvízda, hneď ako vystúpim z auta. „Tia, ty vyzeráš ako sexi úradníčka.“ Naprávam si úhľadný drdol a čiernu puzdrovú sukňu pod kolená. K sukni som si dnes obliekla blúzku. Decentnú strihovo i farebne. Zväzujúce zapínanie až ku krku svedčí o tom, že môj manžel nedovolí nikomu, aby uvidel viac kože, a teda viac jeho osobného vlastníctva.

Premeriam si ju. Mne sa zasa páči ona. Krátky blond asymetrický účes, výrazné náušnice, tričko, ktoré viac odhaľuje, ako zahaľuje, krátka suknička a tenisky. Celú svoju mladistvosť zdôraznila obšúchanou rifľovou bundičkou. „A ty ako z reklamy na kolu.“ Baba, ktorú poznám príliš krátko, je presným opakom mňa, a práve to ma na nej najviac fascinuje. Môj manžel Denis ju nemá príliš v láske, pretože sa bojí, že ma zvedie na zlé chodníčky, a prijal by, keby som sa stýkala s manželkami jeho obchodných partnerov, ale toto jediné si nenechám vziať – svoju jedinú kamarátku.

„Keď už o nej hovoríš, jednu potrebujem, včera som sa moc nevyspala. Zasa sme mali chodbovicu. Škoda, že si neprišla, Braňo sa vyznamenal. Ukradol z učebne anatómie lebku a recitoval Hamleta.“

Náš spolužiak Braňo ma tak trochu desí, stvára psie kúsky, ktoré sú za hranicou únosnosti, a zakaždým si to zaňho zlizne niekto druhý. Je to strašne nezrelé decko, ktoré vie zohnať hocijakú omamnú látku, a žiadne dvere nie sú preňho zatvorené. Jeho otec je riaditeľ nemocnice, v ktorej pracujeme, takže táto informácia hovorí sama za seba. „Tak to som prišla o veľa.“

„Nemusíš byť hneď ironická.“

„Braňo nie je normálny.“

„A kto je v dnešnej dobe normálny?“

„To je pravda, asi nikto. Nasadajme. Kam nás zavezie môj biely tátoš? Do Auparku?“ Rýchlo to zahovárám, mám taký pocit, že ju ten šibnutý chalan fascinuje, mňa však nie. To by mohol byť kameň úrazu. Nechcem sa s ňou hádať.

„Nie, poďme do Ružinova. Dnes platím ja. Poznám tam jednu fasa krčmičku.“

Zháčim sa. Denis nemá rád, keď navštevujem pajzle. Ale nahlas to nevyсловím, len pevne zovriem volant a štartujem.

„Haló, uvoľni sa trochu. Neubudne z teba. Aj keď v týchto šatách tam budeš pôsobiť ako milionárka v chatrči.“

„No dobre,“ zasmejem sa nervózne a dovolím jej, nech ma naviguje.

Vchádzame do podniku. Ihneď nás ovalí cigaretový smrad a zároveň vôňa pečeného mäsa. Napriek prvotnému dojmu je to tu celkom útulné a akési hrejivé. Masívne drevené stoly a stoličky vytvárajú stredoveký dojem a to sa mi celkom páči. Vítaná zmena oproti reštauráciám, ktoré zvykneme navštevovať. Prechádzame okolo baru, za ktorým sedia dvaja chlapi v montérkach. Sú nám otočení chrbtom, takže im nevidím do tváre. A ani nechcem, Deni-
sovi sa nepáči, keď sa pozerám po akýchkoľvek cudzích mužoch, preto sa radšej sústredím na Macu, ktorá sa na rozdiel odo mňa až príliš obzerá po chlapoch v akejkoľvek miestnosti. Je slobodná, tak prečo nie.

Keď si sadneme, nakloní sa ku mne a hovorí mi rovno do tváre. „Videla si tých dvoch robošov pri bare? Jednému pri pohľade na teba skoro vypadli oči z hlavy.“

„Asi že som totálne overdressed na toto miesto.“ Vyrovnám sa a vkusne si ukladám ruky do lona, aby som počkala na čašníka, nech ho môžem slušne požiadať, aby utrel stôl, ktorý je už na prvý pohľad lepkavý od nejakej pochutiny.

„Uvoľni sa, Kikuš,“ nabáda ma moja spolusediaca. Že Kikuš,

pousmejem sa. Denisa by tá prezývka podráždila, mňa však teší. „Nedáme si sedliacku misu pre dvoch? Sú tam tri druhy mäsa, hranolky a ryža.“

„A zelenina?“

„Zelenina? Žiadna zelenina! K tomu všetkému si dáme jedno orosené.“

Uťahuje si zo mňa? Ja pivo nepijem. Nikdy. Tuším má so mnou zasa nejaký zámer. „Som tu autom.“

Mykne plecami. „Majú tu aj nealko.“

„Aha. A ako dezert si dáme čo? Zmrzlinový pohár so šľahačkou?“ nasadím zhrozený tón.

„Hej! A k tomu palacinky s nutelou.“

„To nemôžem.“ S Denisom sa stravujeme veľmi zdravo. Má rád štíhle ženy, a preto nechcem priať.

„Tia, nehovor mi, že sa do tej tvojej sukne nevojde jedna palacinka.“

„Čo to na mňa skúšaš?“

„Vieš o tom, že máš desne nudný život? Si taká... dokonalá.“

„Prosím?“ zaklipkám mihalnicami.

„Niekedy mi pripadáš ako ustráchaný autista, pritom ním nie si. Teda nie si, však? Dajme si cigu,“ vyletí z nej zvýšeným hlasom a ja mám pocit, že nás počulo celé osadenstvo podniku.

Stíšeným hlasom jej hovorím: „Nebudem fajčiť len preto, aby som ťa presvedčila, že môj život nie je desne nudný, či ako si to povedala.“

Prisunie sa ku mne. Opre sa laktami o stôl, skôr než ju stihnem upozorniť, že nie je utretý a pravdepodobne k nemu zostane prilepená. Bradu si podoprie dľaňami a vyzerá ako anjel, ktorý zhlto diabla pokašiteľa. „Okej, tak fajčiť nemusíme, ale dáme si misu pre dvoch, palacinky a kopček zmrzliny.“

„Tak dobre, ty bosorka. Ale ako budúca lekárka ťa musím upozorniť, že by si sa mala ísť dať vyšetriť, lebo dnes ti nejako prepína.“

„Ale čo! Pridaj sa ku mne a hneď budeš šťastejšia.“

Vo chvíli, keď k nám konečne prichádza čašník, využije moju nepozornosť a vystrčí ruku k mojej hlave a rozpúšťa mi drdol. Chrbát mi zasypáva tmavohnedý vodopád vlasov, ktoré siahajú až po pás.

Som v pomykove, no objednávame si jedlo.

„Macka, neznášam, keď ich mám rozpustené.“ Takto ich mám upravené výhradne pred Denisom. Už dávno by som sa dala ostrihať, no zakaždým ma prehovorí, aby som to nerobila, a len my dvaja vieme prečo. Tak rada by som sa ich zbavila. Sú také dlhé a ťažké, často ma z nich bolieva hlava.

„Sorry, neodolala som.“

Medzitým nám čašník prináša pivo. Keď si z neho odpijem, usmejem sa na Marcelku a tá sa spokojne rozrehlí. Fotí ma a zabáva sa na tom, že mám nad vrchnou perou penu. Obliznem si ju. Mala pravdu, pivo nie je až také horké, ako som si pamätala. Teda je. Ale takým príjemným spôsobom.

„Chutí mi.“

„Je super!“ pohár si priloží k perám a obsah vypije na jeden dúšok. Odkladá krígel' a vychádza z nej hlasný grg. Nikdy by som si na niečo také netrúfla ani doma, nie to ešte na verejnosti. Denis má rád ženy s dobrými spôsobmi. A moji rodičia sú rovnakí. Obaja právnici, ktorí zastupujú vysokopostavených papalášov. Keď som si pred nimi v puberte ulavila, dostala som trest.

Začínam byť poriadne hladná vďaka tým vábivým vôňam, ktoré nás atakujú zo susedných stolov. Musím zistiť, či sa neblíži čašník s objednávkou, z ktorej sa dnes celkom určite sčemerím, ako zakaždým, keď zjem na Vianoce majonézový šalát. Pootočim hlavu a zdvihnem pohľad smerom k baru. Odvrátim ho rýchlo preč.

Panebože, pozerá sa na mňa jeden z tých robotníkov. Prebehne mnou zvláštna triaška, pretože naďalej cítim na sebe jeho pohľad, akoby ma obdivne skúmal. Marcela telefonuje s Braňom a chvalabohu si nič nevšimla, inak by ma opäť podpichla a možno by ma s ním v rámci svojho dnešného experimentu, počas ktorého mám

byť šťastnejšia a uvoľnenejšia, nútila nezáväzne flirtovať. Mám predsa manžela a niečo také je neprípustné.

V momente, ako nám mladík prinesie jedlo, si úhľadne ukladam servítku na kolená. Nakladám si na tanier niekoľko hranoliek a mäso napríklad. Maca si zo mňa uťahuje, keď prerezavam hranolku na tri časti a spôsobne si malinký kúsok vkladám do úst. Ešte nikdy nebola voči mne taká našartovaná. Asi máme už kamarátsku ponorku alebo čo, inak si to neviem vysvetliť. Demonštratívne si namáča zemiačik do tatárky, celý si ho vsúva do úst a potom si oblizne prsty.

„No dobre,“ odkladám so smiechom príbor a napodobňujem ju. Cítim sa na chvíľu šťastná, aj keď si musím v hĺbke duše priznať, že celkovo šťastná nie som.

LUKÁŠ

Sedíme v našom oblúbenom podniku U dobrého kamoša, ktorý vlastní náš fajn kamarát Imro. Keď navrhol tento názov, všetci sme ho vysmiali, no napočudovanie sa ujal. Bodaj by nie. Interiér zariadený v štýle starodávnych viliek, k tomu vychladené pivo a skvelé jedlo.

Tentoraz sedíme ďalej od vchodu, no stále sme na barových stoličkách, a tak máme dobrý výhľad na celý podnik. Julo si neustále obzerá nejaké sukne. Je to strašný záletník. Mňa tento druh zábavy nikdy nelákal. Vždy som túžil stretnúť dievča, s ktorým to bude také naozajstné. Isteže, mal som romániky a ani teraz neodmietnem skvelý sex, ale nevyhľadávam ho ako Julo. Ten je posadnutý mladým mäskom a o inom ani nehovorí.

Do baru vchádzajú dve mladé dievčatá. Jedna z nich ma okamžite upúta. Hoci tá druhá už na diaľku kričí svojím bláznivým zovňajškom, jej kamarátka sa tvári nenápadne a do tejto spoločnosti sa vôbec nehodí. Je oblečená, akoby prišla na výberové konanie generálnej riaditeľky. Napriek tomu vidím v jej postoji niečo krehké. Nie som žiadny básnik ani prehnaný romantik či analyzátor psychického rozpoloženia žien, ale to dievča pôsobí tak príšerne smutne, že ho mám chuť vziať do náručia. Od stola mi venuje akýsi chladný, možno pohrdavý pohľad, a v tej chvíli sa preberiem. Jasné, taká by o chlapa v montérkach ani len nezavadila, to by som sem musel prísť na Lamborghini a v nejakom hovadsky drahom obleku. No nič, objednávam si ešte jedno pivo.

„Videl si ich?“

„Koho?“ pýtam sa sprostou.

„Krista, čo máš vtáka na očiach? Však tie dve pipky. Tá krátko-

vlasá priam kričala, že to chce, na rozdiel od tej, čo prišla na konkurz pobafkať Ficovu cicinu.“ Julove poznámky ma občas pobavia a je tomu tak aj teraz. Hlasno sa zasmejem a mám fakt dobrú náladu, kým sa mi opäť nestretnú oči s tými jej. Sú také osamelé. Chcem ísť za ňou a pozvať ju na pohárik. Nadávam si, prečo som sa nešiel najskôr okúpať a prezliecť. Nikdy nechodím von v montérkach, no dnes mi bolo všetko jedno. Dnes mi klienti dali zabráť.

„Tá primadona na tebe mohla oči nechať.“

„Julko, nemaj obavy, takéto typy letia na iné značky a nie na tú, čo máš na chrbte,“ oznamujem mu.

„Stavím sa, že ten jej milionár ju určite nevie tak pretiahnuť, ako by som to urobil ja.“

„Ako vieš, že má milionára?“

„To sa pozná. Pozri na ten namyslený ksicht. Tá poriadnu trtkacku nemala dávno, preto sa tvári tak chladne. Ale neboj sa, ukážem cicke, ako chutí raj.“

„A čo tá druhá?“

„Ale,“ mávne rukou, „toto je lepšie mäsko. O ženu treba bojovať a tá chladná kráľovná bude ťažký oriešok. Aj keď si myslím, že s jej kamoškou môže byť väčšia sranda. Tá to má rada pekne tvrdo,“ hovorí a pritom sa na ne pozerá.

Zrazu tú elegantnú potiahne jej kamoška za vlasy, čo zapríčiní, že jej padnú na chrbát dlhé pramene. Tá je krásna. Montérky sú mi akési tesné a mám pocit, že to na mne uvidí. Ona zahanbene sklápa oči. Julo si už švitorí s barmankou a ja neviem odtrhnúť zrak od tej neznámej. Z tohto čudného rozpoloženia ma preberie zvučka mobilu. Siahnem do vrecka a dvíham ho.

„Kde si?“

„Ahoj, Ivonka,“ pozdravím, aby vedela, čo je slušné. Občas vie byť dobre odporná, hlavne, keď ma večer nenájde doma. Akoby som mal povinnosť sa jej spovedať a pýtať si povolenie, kam a s kým môžem ísť.

„Kde si, Luk?“ pýta sa opäť a nahnevane.

„U kamoša.“

„V bare?“

„Hej.“

„Ty si pil,“ konštatuje. Nemá rada, ak zájdem s Julom na pivo, ani neviem, prečo jej to tak veľmi prekáža, no mňa ide rozhodiť z toho, ako mi chce riadiť život. Akoby som nedrel dosť len preto, aby sa ona mala dobre.

„Ježiš, áno, a chcela si niečo dôležité?“

„Sľúbil si mi, že zájdem do kina. Mám iba narodeniny, vieš?“ zavzlyká. Plesknem si po čele. Doriti, ako som mohol zabudnúť?

„Ivонka, prepáč mi to, srdiečko, vynahradím ti to, okej?“

„Vieš čo? Strč sa. Debil!“ V slúchadle sa ohlási obsadzovací tón. Som nahnevany a cítim sa ako totálny... debil, presne ako ma nazvala Ivona.

„Čo je?“ pýta sa Julo a pritom neustále poškuľuje po dvoch krásaviciach.

„Ivona.“

„Zas má krámy?“

„Narodeniny,“ skonštatujem previnilo. „Zabudol som a zvozila ma ako sopliaka.“

„Mal by si s ňou narobiť poriadky. Zametá s tebou ako s handrou. Aby si toto so sebou nechal robiť jeden chlap. Mal by si sa konečne zobudiť, kamarát. Inak ti najbližšie vylezie na hlavu a bude ňou kývať, ako sa to jej hodí.“

„Má to ťažké.“

„Jáj, áno, lebo ty nie,“ konštatuje a hlasno si odgrgne.

Keď prídem domov, všade je tma a ticho. „Ivon?“ oslovím ju, no neodpovedá. Potichu nazriem do izby, posteľ je prázdna. Zažnem v kuchyni, čakám, že nájdem nejaký odkaz, no na dverách chladničky sú iba fotky, ktoré tam boli aj ráno. Vytáčam jej číslo, no nedvíha a po niekoľkých zvoneniach ma zruší.

„Doriti,“ zanadávam. Vyzlečiem si montérky, vyprázdním vrecká

a hádzem ich do práčky. Vojdem do sprchy a vychutnávam si vodu. Do mysle sa mi vkradne tá krasotinka hrajúca sa na vážnu dámu. Predstavujem si, ako z nej strhávam oblečenie, maznám sa s jej telom a nakoniec do nej vnikám. Pri týchto predstavách ani môj penis nezostáva chladný a stavia sa do pozoru. Zo slasti ho preberie až tresknutie dverí. Prišla Ivona.

Vypínam sprchu, utieram sa a omotávam si okolo pása osušku.

Nájdem ju v obývačke rozvalenú ako bábku. „Kde si bola?“

„Čo ťa do toho?“

„Choď sa vyzuť a odpovedz mi.“

„Nestaraj sa, dobre?“ pozrie na mňa pripito.

„Si ožratá.“

„Len ty môžeš chľasť?“

„Ivona, prestaň, nezačínaj.“

„Ivona, prestaň, nezačínaj,“ afektovane ma napodobňuje. „Lebo čo? Zmlátiš ma?“

„Netrep kraviny. Prečo si ma zrušila?“

„Oslavovala som s priateľmi, keďže najbližší človek, ktorého mám, sa na mňa vydrbal.“

„Mrzí ma to,“ hovorím. Viac jej nadávať nebudem. Je toho na ňu príliš a týmto smerom cesta nevedie. „Zajtra ti to vynahradím, sľubujem.“

„To už bude neskoro. A čo také dôležité ťa zdržalo? Hm?“

„No...“

„Krčmička alebo nejaká čubka?“ smeje sa na vlastnom trápnom vtipe. Rozpoviem jej príbeh o Julových chúťkách. Ivona sa začne smiať a nálada sa jej o kus zlepšuje, čo ma teší. Postavím sa a idem do obývačky po darček. S rukou za chrbtom sa vraciam k nej a podávam jej ruku, aby som jej zablahoželel.

„Ty si predsa nezabudol?“ rozplýva sa.

„Jasné, že nie,“ tak trochu zaklamem, no nechcem ju raniť ešte viac. Pravda je, že na jej narodeniny som nezabudol. Darček som jej kúpil pred týždňom, no vypadlo mi, že dnes je ten deň D.

Obdivuje striebornú retiazku s anjelom. „Ty si úžasný,“ vrhá sa mi okolo krku a celú tvár mi poseje bozkami. „Bože, presne tento som chcela. Ako si to vedel?“

„Tajomstvo?“ zahlásim významne. Ešteže má také super kamarátky. Dáša mi prezradila, že Ivonke sa veľmi páči ten anjel. Som spokojný, že nakoniec tie narodeniny nedopadli ako katastrofa, ešteže som bol pred týždňom akčný.